

ƠN NẮNG KHO ĐÈN

Đã biết rằng mùa lũ mà dùng dầu cho là đồ tốt thì chẳng chừng có chí là om. Nhưng mà với đồ dùng thường thì nói thê là hàn, còn đồ với thuốc trừ bọ thì quả là em, vì chẳng những có thuốc bột bao nhiêu thứ thuốc mà chẳng có thứ nào trừ cho dùng tuyệt cát. Duy có một mình thứ thuốc của một người hàn tên giòn thuận gọi là **HÓA-BƯỜNG**. Cholon, mới có thể chữa bọt bằng cát bột của nó. Nhìn nòi nó 2 xe mà ngày trước mèo theo lý dùng cát để dùng bột mèo nghèo ấy và trứ nòi có dacob thử hàn xưa bao nhiêu mà cảm tạ người, sau giờ thiệu cung đồng bằng ta hoan thị, họa may có bô kinh cho nhau quấn xà bông ta cho nhau kê lanh lanh ốp kẽm, sau đó làm lát ngày như tối ngày trước.

NGUYỄN THÀNH THỜI à Nhatrang

Ôi ! Nạn kinh-tê !

(Tiếp theo trang nhất)

Nhưng tiếc là do cuộc điền tra của sở cảnh sát. Hôm nay bỗn báo phái viên thân báu lại số 99 phô báng Bao bô cho kí cẩn. Một bước chân vào cửa đã thấy mấy người cháu của bà đều thán tang ngay đó, trong lòn bàn thờ leo lót ngon đều đều, ngồi ngủi vài nén nhang, trước bài vị biếu già thiệt phè.

— Vậy đã đón tang bà cụ nhà ta đì đưa rồi ?

— Bảm vắng, đã bảm qua, ta bảm thương Bach-mai.

— Thế có bỗn có ?

Không kịp đái nói lời, người kia đã vội đáp, nước mắt chảy quanh :

— À, thưa ngài chẳng tôi chẳng tôi rõ, tôi chẳng tôi là như thế rồi, còn 4 cô cháu không biết đì đâu, chẳng tôi chỉ sợ nghe tin mẹ chết không khóc lại cùng nhau quyền sinh cùi thôi... Chẳng tôi đì cho di tui iết, cùi các con họ hàng qua kinh thuộc, tôi là không tay nòi.

— Thế các ông con trai ?

— Thưa ngài, có chả cả nhà cháu & Hải-phòng là iên... À, kia, kia, cháu da vê.

Tôi nêu là thưa một người trai đê 25, 26 bô, mặc bộ quần áo vàng, mặt da hoe, sau một người đàn bà da cũng bịt khăn tang, bước vào...

— Thưa ngài, chúng tôi làm đê 5 Hải-phòng như ngày thường, bỗn qua chúng tôi lèn đây thán we và em, về nhà thấy cùi dòn, thi kỵ lâm lè, đèn hôi đồng anh Thành iêm trên bàn bồn, thấy nói rằng mẹ tôi thi lèn đòn ty, tên bón em thi lèn đòn.

Nước mắt nước mũi chảy xuồng rộng ròng, người dân ông không nói được nữa. Một lát sau mới rõ:

Chúng tôi không ngờ vẫn phải tái đòn, bỗn đang e sảy nghe tan dàn xua kia me con, anh em xem họp, vì nhà bà sút, chúng ta phải xuồng Haiphong, còn em thứ hai tôi thi Saigon tìm kế hàn, cũng đì kỵ lâm cec in, song sau được thành thang về thán nhà, vui vùi cùi nhau, nay khi khôngết đánh gián trú, mà không khay thay ! cái duyên có cùi đầu đòn cho bà đòn thán.

— Thế bà cu công nợ nhiều chia sẻ người ta cùi nhau đòn ?

— Não có đòn là bao, chô

mấy 3 đòn, chô kia năm đòn, mốt

chục, chô nhiêu nhát còng không CHUYÊN LÀ Ở GOCONG
dày trán bao.

— 17...

— Mẹ chung (1) là người so no lâm, thi là em không chung, nòi họ bao, bao là em không chung, nòi họ bao.

Mỗi bước chân vào cửa đã thấy

mấy người cháu của bà đều thán tang ngay đó, trong lòn bàn thờ leo lót ngon đều đều, ngồi ngủi vài nén nhang, trước bài vị biếu già thiệt phè.

— Vậy đã đón tang bà cụ nhà ta đì đưa rồi ?

— Bảm vắng, đã bảm qua, ta bảm thương Bach-mai.

— Thế có bỗn có ?

Không kịp đái nói lời, người kia đã vội đáp, nước mắt chảy quanh :

— À, thưa ngài chẳng tôi chẳng tôi rõ, tôi chẳng tôi là như thế rồi, còn 4 cô cháu không biết đì đâu, chẳng tôi chỉ sợ nghe tin mẹ chết không khóc lại cùng nhau quyền sinh cùi thôi... Chẳng tôi đì cho di tui iết, cùi các con họ hàng qua kinh thuộc, tôi là không tay nòi.

— Thế các ông con trai ?

— Thưa ngài, có chả cả nhà cháu & Hải-phòng là iên... À, kia, kia, cháu da vê.

Tôi nêu là thưa một người trai đê 25, 26 bô, mặc bộ

quần áo vàng, mặt da hoe,

sau một người đàn bà da cũng

bịt khăn tang, bước vào...

— Thưa ngài, chúng tôi làm đê 5

Hải-phòng như ngày thường, bỗn qua chúng tôi lèn đây thán we và em, về nhà thấy cùi dòn, thi kỵ lâm lè, đèn hôi đồng anh Thành iêm trên bàn bồn, thấy nói rằng mẹ tôi thi lèn đòn ty, tên bón em thi lèn đòn.

Nước mắt nước mũi chảy xuồng

ròng ròng, người dân ông không

nói được nữa. Một lát sau mới rõ:

Chúng tôi không ngờ vẫn phải

tái đòn, bỗn đang e sảy nghe

tan dàn xua kia me con, anh em

xem họp, vì nhà bà sút, chúng

ta phải xuồng Haiphong, còn em

thứ hai tôi thi Saigon tìm kế hàn,

cũng đì kỵ lâm cec in, song sau

được thành thang về thán nhà, vui

khi khôngết đánh gián trú, mà

không khay thay ! cái duyên có

cùi đầu đòn cho bà đòn thán.

— Thế bà cu công nợ nhiều

chia sẻ người ta cùi nhau đòn ?

— Não có đòn là bao, chô

mấy 3 đòn, chô kia năm đòn, mốt

chục, chô nhiêu nhát còng không CHUYÊN LÀ Ở GOCONG
CON GÀ CÓ 4 CĂNG
VÀ 3 CÁNH

Bốn vòi tết được tin tức
Mùi rõi hì si ene Goccong, co

nhà kia sáp mít ô gác mứt, mít

đòn, mít trang kia đòn nòi hít

không bigi sáp có mít trang lát

lát. Chú thang đòn nòi nòi

sát, bôe son trong trung kỳ

đi chép, tết chép, tết son mít,

đòn chép, tết chép, tết son mít,